

fører gaar tilføs under de Omstændigheder, er det stillet, at han er i Færd med at gaa tilføs, men, som det forudsattes, bliver standset. Den høitærede Minister har allerede omtalt dette, og jeg skal tilføje, at det er ganske klart, at den, der er i Færd med at gaa tilføs med det usødygtige Skib paa den farlige Maade, hvorpaa det forudsattes, og som har været sig bevidst, at der var denne Fare eller, som det udtrykkes i Udvalgets Forslag, under Omstændigheder, hvor det ikke har kunnet undgaa hans Opmærksomhed, at der var denne Fare, han skal straffes, det er klart, og det vil ske, uden at der behøves Bestemmelser derom, det vil ske i Kraft af Reglerne om Forsøg paa Forbrydelser. Det Giendommelige ved Udvalgets Forslag er det, at det sætter samme Straf for Forsøget som for den fuldbyrdede Forbrydelse, hvilket er i Strid med vor Straffelovs almindelige Regler, hvilket dog ganske vist her efter Straffens Bestaffenhed er af ringere Betydning, men det stiller under samme Straffebestemmelser den, der er i Færd med at gaa tilføs med et Skib under saadanne Omstændigheder, men standses deri, og den, som ikke har været sig bevidst, at der var en Fare under Omstændigheder, hvor han ikke har kunnet indse det, men hvor det ikke har burdet undgaa hans Opmærksomhed, det har ikke været ham bevidst, men det burde have været ham bevidst. At nu en Person, som ikke kommer til at begaa en farlig, retsstridig Handling, og som det heller ikke var ham bevidst var farlig og retsstridig, skulde straffes, er i den Grad udenfor Alt, hvad der nogensinde har været Regel i vor Lovgivning, at jeg anser det for noget vidtgaende at optage dette Tilfælde. Jeg kan ikke tro Andet, end at det er gaaet saaledes til, at man har villet sætte for meget ind i dette ene Punktum. — Der er en anden Bemærkning, jeg ikke tillægger saa megen Betydning, den nemlig, at Udvalget siger: Samme Straffeanfvar isalde Rhedere eller Andre, der gjøre sig medskyldige i ovennævnte Forseelse. Her er ligeledes den samme Afvigelse fra vore almindelige kriminelle Grundsetninger, der jo tilfuge, at der efter Omstændighederne er Forskjel paa Straf for Meddelagtige og for den egentlige Gjerningsmand. Hvad der imidlertid er Dovedpunktet, og hvad jeg ikke tror kan have staaet Udvalget ganske klart, er Betydningen af, at den Bestemmelse i §. 23 er udeladt, at samme Straf isalder den Rheder, som viser utilbørlig Forsømmelse ved ikke at forebygge, at hans Skib under de nævnte Omstændigheder gaar tilføs. Denne Bestemmelse vil ikke erstattes — og i den Henseende vil Udvalgets Forslag være meget mildere imod Rhederen end Lovforlaget — derved, at Rhederne blive ansvarlige, naar de gjøre sig medskyldige. Der vil nemlig Reglerne om Meddelagtighed ingenlunde ramme alle de Tilfælde, hvor det kunde siges, at en Rheder viser en utilbørlig Forsømmelse ved ikke

at forebygge, at hans Skib under de nævnte Omstændigheder gaar tilføs. For at straffe ham for Meddelagtighed, vil man kræve positive Handlinger; man vil kræve, at han er sig bevidst at Skibet er usødygtigt, hvormod Meningen med Bestemmelsen i Regjeringens Udkast og efter Landsthingets Forhandlinger om den var, at man vilde paalægge Rhederen et Ansvar ved Siden af Skibsføreren, for at han skulde kjende sit Skib og skulde forhindre, at det gik tilføs, naar det var usødygtigt. Det bliver et langt snevrere Ansvar for Rhederen. Nu har man spurgt, hvem skal egentlig bære Straffeansvaret, er det nærmest Skibsføreren, eller er det nærmest Rhederen? Derom har der været Strid og Tvivl, men jeg tror, at Landsthinget eller Regjeringen har løst Sagen rigtig ved at sige: Ganske vist er det først og fremmest Skibsføreren, men der er utvivlsomt ogsaa Tilfælde, hvor Rhederen har et ligesaa nærliggende Ansvar, og ikke et af de almindelige Meddelagtighedsbetingelser betinget Ansvar. Det var det, man vilde udtrykke ved den anden Passus i Regjeringens Udkast, og som jeg derfor, da jeg antager denne Opfattelse for den rigtige med Hensyn til Rhedernes Ansvar, beklager er gaaet ud i Udvalgets Forslag, og som jeg ikke ret kan tro, at Udvalget har været sig bevidst skulde gaa ud, og dermed Rhedernes Ansvar lettes i den Udstrækning, som Tilfældet vil blive. Jeg vilde have foretrukket, om man vilde have indskrænket sig til at foreslaa, at Regjeringsudkastets § 23, sidste Stykke gik ud, men jeg kan iøvrigt ogsaa slutte mig til Udvalgets Forslag, naar det ændres saaledes, som jeg ialtfald vil henstille til 3die Behandling, i nogle af de Punkter, jeg har omtalt. Særlig vil jeg foreslaa, at man, istedetfor Slutningspunktummet, som det staar, og som, forsaavidt det taler om andre Medskyldige, er fuldkommen overflødig, da det følger af den almindelige Lovgivning, indfætter Lovudkastets Bestemmelse, i 2det Stykke af § 23, der særlig handler om Rhederne.

Sage: Den høitærede Minister ansøgte, at Motivet til at modsætte sig Lovens Bestemmelser om at lade Belastningen udgaa fra Skibsinspektørens Tilfyn, maatte væsentlig søges i to Hensyn, nemlig dels den Mening, at det i det Hele var altfor besværligt og kunde have Banstikkelig for Skibsinspektøren at paase, og derfor gif man af Veien derfor, det var altsaa af Bequemmelighedshensyn, saaledes udtrykte den høitærede Minister sig. Dernæst udtalte den høitærede Minister, at det var paa en Maade en utilbørlig Seer igennem Fingre med det Onske om Fordel, som jo enhver Mand i Samfundet har i sin specielle Bedrift. Jeg vil for mit Vedkommende bestemt fralægge mig, at det skulde være Tilfældet for mit Vedkommende, naar jeg har været med til at stille Forslag, om at lade Be-